

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

שלום עליכם

הרב יונתן וינר

מגרמניה. הם היגרו תחילה להולנד, משם לצרפת ואחר כך לאוסטרליה. אבי למד בבית הספר העל-יסודי במלבורן והמשיך את לימודיו באוניברסיטת מלבורן, בה הוא הצטיין בשל כישוריו המזוהרים. שם הוא קיבל את הדוקטורט שלו וגם למד רפואה. בזמנו הפנוי אבי חקר את נושא הרעלים ותרופות נוגדות רעלים. הוא חקר את העכביש אדום הגב, עכביש קטלני שמצוי באוסטרליה, וגילה את הנסיוב נגד הארס שלו. אבי חקר גם את דג האבנון, דג ארסי שמסתתר בחולות חוף הים וכשאנשים דורכים עליו בטעות, הם מתים. הוא גילה גם את הנסיוב נגד הארס לדג הזה. הוא עשה זאת בזמנו הפנוי, ולא ביקש שכר כלשהו על התגליות שלו.

כאשר, באחרית ימיו, אבי נשאל מה הניע אותו לערוך את המחקרים בהתנדבות, הוא אמר: "אני וכל בני משפחתי ניצלנו מהנאצים הודות לממשלת אוסטרליה. אילו הייתי נשאר באירופה, הייתי נספה כמו שישה מיליון מאחיי ואחיותיי".

בשנות ה-60, אבי זכה במלגת קרן פולברייט כדי לעסוק בחקר הסרטן באוניברסיטת קולומביה בניו-יורק. בעקבות זאת ארזנו את חפצנו ועברנו זמנית לפלאשינג, ניו-יורק, שם גרה אחותו של אבי. במהלך השהות שלנו בניו-יורק אבי החליט לבקר אצל הרבי מליובאוויטש, ואמי ואני התלוונו אליו לפגישה.

וכאן הסיפור שלי מתחיל:

המפגש שלנו עם הרבי היה בכ"ב בתמוז, תשכ"ב (24 ביולי, 1962) והוא נקבע לשעה עשר בלילה. אבי שהיה דיין גדול, הגיע למקום 45 דקות קודם לכן. בפועל, היה עלינו להמתין זמן רב כי לפנינו נכנס לרבי ראש עיריית ירושלים מרדכי איש-שלום, ואחריו היה תורו של השר לענייני דת בישראל הרב ד"ר יוסף בורג.

כאשר סוף-סוף נכנסנו השעה הייתה אחת בלילה.

אני זוכר את המשרד של הרבי כאילו היה זה אתמול.

«

לפני שאספר את סיפור הפגישה שלי עם הרבי מליובאוויטש, אני מבקש להביע את תודתי על מתן ההזדמנות לשתף בו את הרבים. חिकיתי יותר מחמישים שנה כדי לספר את הסיפור שלי, וזה מסר לאנשים שמצפים לדבר כזה או אחר - אף פעם אל תוותרו על התקווה.

שמי יונתן וינר. נולדתי וגדלתי במלבורן, אוסטרליה, גרתי תקופה מסוימת בניו-יורק וכעת אני גר ומלמד בירושלים.

במקור, המשפחה שלי באה מפולין, מעיירה בשם כשאנוב, אבל הם נדדו בכל רחבי אירופה - קרקוב, ברמן, דיסלדורף ופרנקפורט. בפרנקפורט אבי למד בישיבה של הרב יוסף ברויאר, ישיבת פרנקפורט (או בשמה הלועזי: Yeshivat Torah Lehranstalt), והוא היה שם במאורעות "ליל הבדולח", בחשון תרצ"ט (נובמבר 1938), כאשר הנאצים התחילו לשרוף בתי כנסת ובתי עסק של יהודים.

לאחר "ליל הבדולח", סבי לקח את משפחתו וברח

הקירות היו מחופים בעץ ועל השולחן של הרבי – בערך בגובה האף שלי – עמד שעון גדול. השעה הייתה מאוחרת ואני הסתכלתי על השעון הזה.

הרבי דיבר עם אבי על המחקרים בנושא הסרטן בהם הוא עסק באוניברסיטת קולומביה. הוא גילה התעניינות רבה במעשיו של אבי, ולא זו בלבד – הוא גם ידע בדיוק על מה אבי מדבר. זה היה נשמע כמו שיחה בין שני מדענים.

הרבי גילה התעניינות נלהבת גם בפעילות של אמי. כשגרנו במלבורן היא היתה הנשיאה של אגודת נשים שעסקה בצדקה, ובניו-יורק היא השתתפה בוועידה של נשי ובנות חב"ד. הרבי ביקש לשמוע מאמי, ממקור ראשון, מה בדיוק התרחש בוועידה הזו.

לאחר שסיים לדבר עם שני הוריי, הרבי פנה אלי, ואבי דחק בי, "נו, אולי יש לך משהו שהיית רוצה לשאול את הרבי..."

הייתי בן תשע, אבל לא הייתי ביישן ואמרת, "כן, יש לי שאלה לרבי".

השאלה ששאלתי הייתה בקשר לשיר ששרים לפני סעודת ליל שבת – "שלום עליכם". לשיר יש ארבעה בתים ובכל בית פונים אל המלאכים כ"מלאכי השלום", למעט הבית הראשון בו אנחנו פונים אל "מלאכי השרת".

ובכן, שאלתי את הרבי, "מה הסיבה? למה אנחנו לא עיקביים, ולא מתייחסים אליהם תמיד כ"מלאכי השלום?"

הרבי נעץ בי מבט ממוקד. ואני חייב לציין שהרבי היה ער כל הלילה ופגש הרבה אנשים – אבל כשהוא דיבר אלי, חשתי שאני האדם היחיד שקיים בעולמו ויש לו את כל הזמן בעולם בשבילי, כאילו שום דבר ואף אחד אחר לא חשובים.

הרבי אמר, "אם שמת לב, שני הבתים הראשונים נראים ככפילות. בראשון אומרים, 'שלום עליכם מלאכי השרת' ובשני אומרים 'בואכם לשלום, מלאכי השלום'. במבט ראשון נראה ששני הבתים הם ברכות של קבלת פנים, ואם כן נשאלת השאלה: למה עלינו לקבל את פניהם פעמיים?"

הרבי המשיך, "אגיד לך את הסיבה. קיימים שני סוגים של מלאכים – מלאכי יום חול ומלאכי שבת. 'מלאכי השרת' הם המלאכים של עבודת ימי החול ואנחנו לא

מקבלים את פניהם, אלא אומרים להם ברכת פרידה. בעברית, המילה 'שלום' משמשת גם לקבלת פנים (כמו 'הלו' באנגלית) וגם לברכת פרידה (כמו 'גוד ביי' באנגלית), כך שבפסקה הראשונה אנחנו בעצם נפרדים לשלום ממלאכי ימי החול, 'מלאכי השרת', כי השבת התחילה. לאחר מכן, אנחנו מקבלים את פניהם של מלאכי השבת, 'מלאכי השלום'. ואין כאן כפילות או ייתור".

כשסיים הרבי חייך ושאל, "אתה מבין?" ואני הגבתי בהינד ראש.

זה קרה בשנת תשכ"ב (1962), כשהייתי בן תשע – והדיבור על כך מחזיר אותי 52 שנה אחורנית. אבל אני חש כאילו זה היה אתמול. אני מרגיש שהרבי עומד מול עיניי כעת ומדבר אלי. עד כדי כך חזק היה הרושם שהרבי הותיר בי.

הרב יונתן וינר מלמד בישיבת אור שמח בירושלים ומכהן כראש תכנית ההסמכה לרבנות. הוא התראיין בביתו באוגוסט 2014.

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< **תר"צ (1930)** – בברלין, הרבי הריי"צ הורה לרבי להניח תפילין בבוקר ט' באב בצנעה, כפי שנהג אביו, הרבי הרש"ב. ט' במנחם אב

< **תשכ"ו (1966)** – במוצאי שבת, הנשיא שז"ר ערך ביקור לילי במשרדו של הרבי ב-770. כאשר נכנסו השניים לחדרו של הרבי, אמר הרבי, "מעל השולחן הזה נשמעו בכיות של יהודים רבים – ואותו לא יכולתי להביא למר אם הייתי מגיע אני לביקור אליו...". י"ג במנחם אב

< **תשמ"ד (1984)** – הרבי הטיל על חברי הכולל שעל ידי המזכירות שלו את המשימה הכבירה של ליקוט, איסוף ועריכת מראי-מקומות ליצירת התורנית הגדולה של הרמב"ם, 'משנה תורה'. כעבור שבועיים, יצאה לאור המהדורה הראשונה. ט"ו במנחם אב

1. רשימות היומן, עמ' 155.
2. נשיא וחסידי, פרק 34.

לע"נ
מאיר בן בת שבע עזיזה
ופרסיידא בדא בת רבקה
אסייג

הפצת הגליון השבועי מתאפשרת על ידי הקדשות.
לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פרויקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015

ההדפסה וההפצה לע"נ

הרה"ח ר' יהודה לייב בן ר' מרדכי ע"ה וזוגתו מרת איטא בת ר' שלמה ע"ה ביסטריצקי